

Kate A. Boormanová

SMRTNÁ ZIMA

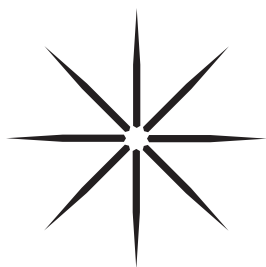
HOST

Kate A. Boormanová

SMRTNÁ ZIMA

Kate A. Boormanová

S M R T N Á Z I M A

BRNO 2015

Copyright © 2014 by Kate Boorman

Cover photo credit: gloomy forest by gorchakov.artem
(www.flickr.com/photos/ghor/8394379683/),

CC BY 2.0, modified

Translation © Markéta Polochová, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-610-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-611-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-612-0 (Formát MobiPocket)

KAPITOLA PRVNÍ

Tam venku cítím mrtvé vznášející se ve větvích. Ztracení šustí listím stromů, brání průchodu paprsků a šeptají mi do ucha. Svě špinavé prsty obepínají kolem mého hrdla, šklubou mi vlasy a uvolňují prameny, aby mě mohli letným dotykem lechtat po tváři.

Nebo že by to byl jenom vítr?

Nechci se tu moc zdržovat.

Strčím poslední kořen batolky virginské do vaku a pospíchám pryč. Zvednu se zpod svídivých keřů, kde jsem kořeny vyrývala, a zmrzačená noha mi podklouzne na uvolněné hroudě hlíny. Ostrá bolest mi okamžitě projede celou nohou až nahoru k boku.

„Pane na nebi!“ vyhrknu dřív, než se stihnu zarazit. Zadržím dech a poslouchám skřípající větve topolů. Vlastně mi nehrozí žádné skutečné nebezpečí — slunce zapadá až za tři hodiny, možná dokonce později. Ale brát jméno boží nadarmo nikdy nepřináší nic dobrého, a obzvláště ne v místních lesích.

Proderu se křovím na strážní pláň, kde je vzduch okamžitě teplejší, a mrazení, které jsem cítila na zátylku a podél celé páteře, je náhle to tam. Dřevěné hradební zdi opevnění působí z této vzdálenosti dokonale rovným dojmem. Obkroužím

kolem nich veliký oblouk a vydám se k východní bráně, u které pracují lidé z mé čtvrti. Na obrovských kůžích tu suší hromady bobulí. Skupinka mladíků nahání v prachu cvrčky.

„Emmeline!“ Tom se od nich oddělí a dlouhými kroky si to rázuje přímo ke mně. Jemná kůže jeho kalhot se proplétá trsy divoké trávy.

Na rtech se mi objeví úsměv.

Tom je stejně starý jako já, je vytáhlý, hubený a jeho ruce působí jemným dojmem. Vosk je ale popálil tolikrát, že mu na nich už nadosmrti zůstanou jizvy. Když se ke mně přibližuje, zastrčí oba palce za opasek a hlavu nakloní mírně na stranu, jako to ostatně dělává vždycky, když nad něčím usilovně přemýšlí.

Zeptá se mě, co budu dělat během svého volna. Často se společně odvážíme k řece a rybaříme nebo pátráme po tom, co tam po sobě zanechali Ztracení. Nikdo kromě mě jim neříká Ztracení a málokomu ještě připadají hroty jejich šípů nebo kosti zajímavé, ale já je stále sbírám. Ty předměty mě přitahují, jako by do nich bylo vetkáno nějaké tajemství.

Tom se zastaví. „Nebylas včera na hovorech o mravnosti,“ řekne.

Popotáhnu vak s nasbíranými kořeny. Tom zná mou občasnou nechotu účastnit se společných osadních událostí. Určitě si mě jen dobírá.

„Propásla jsem nové kázání? Zazněla nějaká moudra?“ odpovím mu.

Nezasměje se.

„Půjdeme dnes k řece?“ pokračuji tedy.

„Víš, Em...“ Tom vypadá, jako by nemohl nalézt správná slova. Přitom obvykle nemívá problém se vyjádřit. V jeho

modrých očích vidím stopy starosti, vypadají teď jako nebe nad prérií, když se mračna stahují před bouřkou.

Nad našimi hlavami se vznáší jestřáb a pátrá po kořisti.

Dívám se do země a palec zraněné nohy zarývám do hlíny. Bolest, kterou při tom vnímám, mi přináší zvláštní pocit úlevy. Po trsu trávy pomalu leze brouk.

„Bratr Stockham se nad tím pozastavoval.“

Zvednu hlavu. „Co prosím?“

„Pozastavoval se nad tím, žes nebyla na hovorech o mravnosti. Moje máma dnes na zasedání radních nesla bedýnku svíček a on se zajímal, kdes včera v noci byla.“

V žaludku jako by se mi v tu chvíli usadil těžký kámen. „A máma za tebou přišla a vyptávala se tě?“

Tom přikývne.

„A cos jí řekl?“

„Pravdu. Řekl jsem jí, že nevím, kdes včera v noci byla.“

Tázavý tón, který jeho slova v podkresu doprovází, ignoruji. „Proč by si toho vůbec všímal? Vždyť je tam přes šest set lidí, a on postřehne, že scházím zrovna *já*?“

„To nemám tušení.“ Tom si rukou prohrábne jemné světlé vlasy. „Ale poslouchej mě, Em, na dnešní hovory musíš určitě dorazit.“ Jeho oči mě z ničeho neobviňují, jsou jen plné obav.

Přikývnu. Nemám na vybranou. Jedním vzpurným činem si vysloužíte varování. Ale dvěma? Dva znamenají, že musíte svou bezúhonnost prokázat jinak.

Například tím, že držíte v noci stráž na hradbách.

Při té představě se zachmuřím.

Dnes večer na hovory o mravnosti prostě musím dorazit.

„Co to tam máš, Em?“ Edith, Tomova malá sestřička, se jednou rukou přidržuje mé dlouhé sukně a druhou se marně snaží dosáhnout na kožený vak s kořeny. Je to žalostné gesto — asi jako kdyby préríjní hlodavec dorážel na bizona. Její šatky jsou celé zaprášené. Je zřejmé, že ji sestra Ann, Tomova a její máma, nechala na chvíli samotnou, ale nakázala jí, aby se držela poblíž. Edith je ten zvláštní typ člověka, na kterého musíte neustále dávat pozor.

Její oči vypadají v pohublé tvářičce snad až příliš veliké. Na čtyři roky je Edith nezdravě vychrtlá. Některé děti mají to štěstí, že se narodí baculaté, ale ztrácejí na váze, jakmile je jejich matky přestanou kojít. Skoro nikdo nemá šanci tady přibrat a děti — hrající si, rozjívené a zpupné — nepředstavují žádnou výjimku.

Jsme si ve všem rovni: v bohatství i v chudobě. Společně přežijeme, nebo zahyneme.

Bratr Stockham nám to připomíná na každých hovorech o mravnosti. Problém je v tom, že to není tak úplně pravda. Máme radní, kteří se nikdy neobávají požádat o zvláštní přiděl jídla, a také strážné, kteří dostávají porce navíc za riziko, které každou noc podstupují.

Setřesu malou dolů. „Jsou v něm kořeny batolky virginské pro sestru Manon.“

„Které rostou pod těmi tvídovými keři?“ zajímá se.

„Svídovými,“ opravím ji.

Vážně přikývne svou blondatou hlavičkou, jako bychom právě mluvily o té nejdůležitější věci, kterou Všemohoucí stvořil. „Dobrá práce,“ dodá potom.

Usměju se. Mám tu malou ráda. Nejen proto, že je to Tomova sestra — a Tom je můj jediný skutečný přítel —, ale taky

proto, že se mě vždycky vyptává na mou práci pro sestru Manon a je vidět, že ji to zajímá, jako by snad vyrývání kořinek byla ta nejzodpovědnější činnost na světě. Navíc naslouchá každému mému slovu. Mé občasné výlety do oblasti za strážní pláň jí musejí připadat obzvlášť dobrodružné. Ještě nikdy nebyla za branami vesnice, tedy až na jedinou výjimku. Ale o tom nemluví nikdo rád a ona je příliš malá, než aby si z toho něco pamatovala.

Vtom kolem ní proletí motýl a oči se jí rozzáří. Otočí se a vydá se za ním směrem k našim obydlím.

„Nechod' daleko!“ zavolám za ní ještě. „Jinak tě bude máma hledat.“

Jako na povel se zevnitř ozve hlas sestry Ann. „Edith? Edith!“

Ještě než sestra Ann stihne vystrčit hlavu, vydám se k ozdravně. Z komína větrem ošlehané dřevěné budovy stoupá tenký proužek dýmu. Po mém zaklepaní se zevnitř ozve odměřené: „*Entrez!*“

Sestra Manon je nakloněná nad ohništěm, kde v hrnci míchá klokotající bylinky. Její bělostné vlasy představují jediný světlý bod v potemnělé kuchyni plné sazí.

„*La racine.*“ Ukážu na svůj vak a ona posunkem naznačí ke stolu.

Sbírám byliny a kořeny na její obklady a masti: jablečník se dá využít při porodech, šalvěj na žaludeční potíže a kořen batolky zase na jiné neduhy. Sestra Manon našťestí vlastní a už léta opatruje starou, zaprášenou knihu s malinkými obrázky všech kořenů a bylin, které pro ni mám sbírat. Jinak bych byla schopná přinést jí jakoukoli rostlinu, kterou Všemohoucí na té naší zelené zemi nechá vyrůst, ve snaze dodat

jí to, co mi svou drmolenou francouzštinou popisuje. Někdy jenom předstírám, že listuji v této knize, a prozkoumám i další, které vlastní: jsou v nich obrázky lidí a zvířat, která jsem nikdy neviděla. Mám podezření, že některá z nich žijí daleko za mořem nebo jsou pouhým výplodem něčí bujné fantazie. Jiná — především koně a voli — kdysi skutečně existovala, to vím jistě. Vyhnula během osidlování zdejší oblasti, když jsme sem před pěti generacemi přišli.

Vyndám kořeny, položím je na stůl, pak o krok ustoupím a čekám, co se bude dít dál. Přidá do hrnce sušené listí. Míchá. Nakonec se otočí a změří si mě svými vodnatýma očima. Její tvář zdobí víc vrásek, než kolik je v řece ryb, a ramena má drobná a útlá.

„Emmeline,“ řekne mi potom, „*ton pied. Tu l'as blessé aujourd'hui, non?*“

Jak jen může vědět, že jsem si poranila nohu? Má pravdu, bolí mě dnes víc než jindy, ale nedávám to při chůzi nijak znát. V pevnosti se vždycky snažím chodit pokud možno normálně, nebo se tomu alespoň co nejvíc přiblížit. Způsobuje mi to sice skoro nesnesitelnou bolest, ale už tak jsme s tátou poskvrnění. Nehodlám proto poskytovat lidem další záminku, aby na mě mohli civět. Kdybych ještě navíc kulhala, ničemu by to neprospělo. Ale ona to přesto nějak poznala.

„*Oui.*“ Přikývnu.

Posunkem mě vyzve, abych si sundala mokasín. Poslechnu ji a ona odloží sběračku na stůl, přiblíží se ke mně a ohne se, aby vzala mou nohu do svých svráštělých rukou.

Stiskne mi kotník ve vlněné ponožce a prohlíží si nohu tu z té, tu z oné strany, ale bohudíky ponožku nesundává.

Nerada se dívám na svou nepřírozeně tmavou kůži a znetvořené prsty — a ještě míň nadšená jsem, když je spatří někdo jiný.

Zamlaská a potom řekne: „Děláš to schválně.“

Chvíli na ni jenom mlčky zírám. Opět má pravdu. Tam v lese to byla nehoda, ale před Tomem už jsem na nemocnou nohu došlápla záměrně tak, aby to bolelo. Prostě mě těmi svými řečmi o hovorech o mravnosti zaskočil. Nikdo mi to nemůže mít za zlé. A zranit sebe samu není přece žádný vzpurný čin.

„Můžu vám ještě s něčím pomoci?“ Pokud ne, chci okamžitě pryč, daleko od jejích zpytavých očí, které toho vřdycky vidí až příliš mnoho.

Věnuje mi dlouhý pohled. „*Non*, Emmeline.“ Opatrně položí mou nohu zpátky na zem. „Dělej, co uznáš za vhodné.“

„Nyní se navzájem pozdravíme.“ Těmito slovy otevře bratr Stockham dnešní hovory o mravnosti. Za řečnickým pultíkem se tyčí jeho vysoká, vzpřímená postava.

Vzduch ve slavnostní síni čpí pachem potu a neumytých vlasů.

Vklínila jsem se mezi dvě ženy ze severu, ze Strážní čtvrti, abych byla co možná nejdál od smutného pohledu tátových očí. Když jsem vstoupila, vyrazil směrem ke mně, ale já jsem předstírala, že ho nevidím, a vplula jsem do davu proudícího od něj. Mám právě teď dost starostí i bez jeho vyděšených, starostlivých pohledů.

Otočím se s pozdravem k ženě vyhublé na kost stojící po mé levici, přičemž si ruku položím na hrud' a pokývnu. Poznávám její ztrhanou tvář — nikdo tady vlastně není úplný

cizinec. Její reakce je rychlá, ale oči má sklopené, jako by se obávala, že by snad při delším pohledu na mě mohla něco chytit.

Žena po mé pravici je jako koule a v lůně nosí dítě, jehož narození nebude nikdo z místních oslavovat, dokud to malé nedosáhne věku jednoho roku. Umírá tady tolik dětí, že oslava před jejich prvními narozeninami se začala považovat za holý nerozum a plýtvání již tak vzácnými zásobami.

Tak ráda bych se jí zeptala, jestli musí na stráž i ve svém pozeňnaném stavu — a jestli za to ta porce jídla navíc opravdu stojí —, ale samozřejmě to neudělám. Nemám ve zvyku mluvit s lidmi, které neznám dost dobře.

Bratr Stockham si opět vyžádá naši pozornost. „Desátý listopad. Den, kdy jsme vybudovali naši pevnost, den, kdy jsme se naučili přežít v této drsné krajině. Příští měsíc při Stvrzení toto výročí oslavíme. Budeme po dobu tří dnů vzdávat díky a stvrdíme tak naši oddanost mravnosti i našemu společenství. Dříve než nastane *la prise*.“

Žena vedle mě se při slovu *la prise* zachvěje: smrtící zima. Je nad slunce jasnější, že v tu chvíli myslí především na své nenarozené dítě.

„Po celý rok jsme tvrdě pracovali, abychom přežili. Ale teprve týdný před Stvrzením odhalí naše odhodlání žít, nebo zemřít.“

Dav zašumí tlumeným šepotem. *Naše odhodlání zemřít*. Připadá mi to jako dost zvláštní formulace, ale umím si představit, že je to jen snaha přimět nás pracovat co nejtvrději. Bratr Stockham se patrně snaží říct, že cokoli míň než přísné dodržování mravnosti by mohlo mít nedozírné následky. A jako by podvědomě reagoval na mé myšlenky, pokračuje

bratr Stockham modlitbou tří ctností: poctivosti, odvahy a poznání.

Poctivost znamená říkat za všech okolností pravdu a následovat pravidla společenství: plnit si své povinnosti, účastnit se osadních společných událostí a držet se uvnitř hradeb pevnosti. Odvaha znamená dělat, co se žádá, riskovat pro dobro většiny a takový risk podstupovat mlčky a bez protestů. A konečně poznání znamená používat mozek, kterým nás Všemohoucí obdařil, tak, abychom byli ku prospěchu všem ostatním členům našeho společenství, aniž bychom při tom ovšem ohrozili kohokoli z nich.

Každý druhý den poruším poctivost.

Vážně se snažím, ale některé věci, o které se zajímám, mou snahu prostě komplikují. Myšlenky mě zanesou zpátky k dnešnímu sběru kořínků, kdy jsem cítila, jako by Ztracení vykukovali zpoza větví a pozorovali mě. Venkovní lesy jsou zapovězené území, ale některé dny si nemůžu pomoci a myslím jen na to, jak bych se vydala hluboko mezi stromy a putovala dál do temnoty za první křoviska, tam, kde na člověka nečíhají žádné ostražitě pohledy.

Začne mě svědit mezi lopatkami. Ohnu jednu ruku a snažím se jí dosáhnout, jak vysoko to jen jde, ale když loktem vrazím do ženy po své levé straně a ta mě zpraží nevraživým pohledem, nechám toho.

„Mravnost nás až doposud chránila,“ prohlásí bratr Stockham anglicky a pak také francouzsky. Jeho hlas se nese celou síní a prostupuje masou mlčících těl. Dokonce i děti se při proslovu bratra Stockhama ztiší, a to přesto, že jsme různé verze této jeho promluvy slyšeli všichni už tolikrát, že jsou pro nás víc než známé. Vlastně je to smrtelná nuda.

Vím, že mnohé z žen ho ani neposlouchají. Zájem o jeho proslovy jenom předstírají, ale daleko víc je zaměstnává pomrkávání na bratra Stockhama. Všimnu si, že právě to teď dělá i Macy Daviesová — hnědé oči má široce rozevřené a jako by se jimi vpíjela do jeho rtů a hltala každé jeho slovo. Přitom si prsty pohrává s loknou svých lesklých měděných vlasů.

Patrně doufá, že právě ji bratr Stockham požádá, aby se stala jeho životní partnerkou. Postavení, které získal již při narození, z něj činí nejmávanějšího muže našeho společenství. Všichni se diví, proč si zatím nevybral žádnou družku. Je to zvláštní — bude mu dobře pětadvacet, možná i o rok dva víc. Dávno dosáhl věku, kdy se takové svazky uzavírají. Ale třeba je až příliš zaměstnán dodržováním vši té mravnosti. Vlastně mě to nijak zvlášť netrápí. Je pěkný, to ano. Vysoký, s lesklými černými vlasy, které mu sahají přesně po ramena. Ale něco v jeho příkrém pohledu mě vždycky děsilo. Anebo je to možná tím, že právě on má právo potrestat mě, když jsem vzpurná.

Bratr Stockham se nad tím pozastavoval.

Sevře se mi žaludek. Raději budu sbírat kořeny na Rozcestí pod kostrami vzpurných, než abych musela za trest držet stráž.

Rozhlédnu se po místnosti. Na protější straně společně postává šest členů rady. Odvrátím hlavu dřív, než si mého pohledu stačí všimnout. A vtom uvidím kluka, který mě pozoruje. Stojí v davu asi o deset řad blíž k řečnickému pultu, ale vzniklá mezera nám umožňuje dívat se jeden na druhého.

Má veliké oči, díky kterým působí mladší, ale když se podívám líc, dojde mi, že bude přibližně v mém věku. Hlavu má oholenou, takže bude z jižní čtvrti, kde jsou sklady

a kuchyně. Vypadá jinak než většina jižanů — na rozdíl od nich nemá výraz ostříhané ovce —, avšak vyholená hlava mu dodává strohý půvab. Osamocený topol tyčící se proti přerijnímu nebi.

Odvrátím zrak a jsem si téměř jistá, že on udělá totéž. Potom si ale troufnu na jeden rychlý pohled. Pořád se na mě dívá, ale ne tím obvyklým zkoumavě kritickým pohledem většiny místních, zdá se vážně přátelský a milý. Koutky úst se mu navíc neznatelně pohnou v napůl utajeném úsměvu, a potom je najednou pryč — to když se mi do výhledu postaví nějaký tlustý muž.

V hrudi pocítím dosud neznámé chvění.

Snažím se soustředit na kázání bratra Stockhama, ale je to skoro nemožné. V duchu proklínám muže, který stojí mezi mnou a tím chlapcem. Nikdy jsem se s nikým mimo východní čtvrti moc nebavila. Dokud nedosáhneme šestnácti let — plnoletosti a zároveň věku k vytvoření partnerského svazku —, zůstáváme věrni vlastní čtvrti a s ostatními se nedružíme. A za tmy samozřejmě ani nevycházíme. Do určité doby tedy nemáme moc možností se s někým z jiné čtvrti seznámit.

Ale i tak bych ho měla znát: každý tady přece zná každého. Jenom ho nepoznávám, protože má vyholenou hlavu.

A pak si ho konečně zařadím.

Je to nejstarší Cariouův syn, z jižní čtvrti. *Kane*. Když byl malý, pořád se s kamarády honil kolem hradebního opevnění a černé vlasy za ním vlály ve větru. Poslední tři roky, když jsem chodívala sbírat kořeny, vídávala jsem ho hrávat házenou na pláních nebo sušit kůže v bráně. Celé roky zůstával skrytý ve skupince chlapců, za svými dlouhými vlasy, a při hovorech o mravnosti přešlapoval někde na okraji.

KAPITOLA PRVNÍ

Teď má hlavu oholenou. To znamená, že dosáhl šestnácti let a může pracovat ve skladištích a kuchyních a zastávat důležitější práci.

Až mi za pár dnů bude šestnáct, přestanu pro sestru Manon jenom sbírat kořínky a začnu se učit jejímu umění, naučím se, jak vyrábí své lektvary a masti. A začnu také odnášet zásoby nasbíraných bylin do skladů.

V hlavě se mi zrodí zvláštní myšlenka: brzy začnu Kanea vídat pravidelně.

Žaludek se mi příjemně sevře a já mírně přenesu váhu na svou nemocnou nohu.

„Odhodlání k bezpodmínečné mravnosti je naše jediná naděje,“ pronese zrovna bratr Stockham a změří si dav pohledem. „Vzpurnost způsobuje chaos a chaos přináší záhubu.“ Jeho pohled spočine na mně a na okamžik to vypadá, jako by mluvil přímo ke mně. „Pamatujte na své ctnosti a denně se k nim obračejte: pro sebe sama, pro své děti a pro trvalé bezpečí a blahobyt nás všech.“ Ještě jednou si položí ruku na prsa a my můžeme odejít.

Jdu pomalu, následuji kostnatá záda ženy ze stráže a doufám, že na mě otec nebude čekat. Mám štěstí. Když vyjdem ze síně, spatřím ho daleko vpředu, vrací se do naší čtvrti v doprovodu Tomových rodičů.

Vtom se vedle mě někdo objeví. Aniž bych se musela podívat, tuším, že je to on. Když ale zvednu zrak, zatají se mi dech.

Kane je o kousek vyšší než já, ale už dávno to není bezstarostný vytáhlý mladík, který po pevnosti honíval veverky. Díky práci ve skladech zmužněl. Aspoň si to troufám tvrdit při pohledu na nahou paži, kterou vedle sebe vidím: rukávy

košile má vyhrnuté až k lokti, což z nějakého důvodu budí dojem nezvyklé blízkosti. Voní po šalvěji a dýmu.

„Jmenuješ se Emmeline, že?“

Přikývnu a ze všech sil se snažím, abych kráčela úplně normálně, jako zdravý člověk. Co po mně může chtít? Proč se mnou vůbec mluví?

Vykročíme do ztemnělého podvečera, dav se pomalu rozchází. Lidé ze severní čtvrti míří na stráž a zapalují si pochodně v přenosných kovových koších na oheň.

Ukáže na sebe. „Jsem Kane.“

Zastavíme se a otočíme se k sobě čelem. V pološeru jsou jeho oči jako velká černá jezera.

„Já vím.“

Pokývne k mé čtvrti. „Jak to tam jde?“

„Docela fajn.“

„Smím se zeptat, kolik ti je let, Emmeline?“

Když vysloví mé jméno, projede mnou záchvěv vzrušení — způsob, jakým ho vyslovil! Jeho hlas je jako klidná řeka, která se přese mě přelévá a sladce se vpíjí do mých uší. Měli bychom se pomalu vydat k našim čtvrtím, a ne tady jen tak postávat, ale nemůžu na něj přestat zírat.

„Je mi patnáct.“ Pak se rychle opravím. „Chci říct šestnáct — příští týden mi bude šestnáct.“

„Tak to se asi budeme vídat ve skladech.“ Nezní to jako otázka.

„Ano, to máš nejspíš pravdu.“ Snažím se, aby můj hlas zněl neutrálně, ale je mi jasné, že vypadám jako srna zahnaná do kouta. Jako by si dokázal přečíst všechny myšlenky, které se mi před chvílí během hovorů o mravnosti honily hlavou.

Jeho pohled je přímý. „To spolu možná budeme pracovat.“

KAPITOLA PRVNÍ

To mě probere. Určitě ví, že jsem poskvrněná. Už od dob, kdy bylo vybudováno Rozcestí, jsou tu lidé, jejichž předci se tam nuceně ocitli, a oni teď na bedrech nesou hanbu spojenou s jejich proviněním. Je vyloučené, aby nevěděl o mé babičce. Dost na tom, že tady stojíme a povídáme si, zatímco se všichni připravují na setmění, ale nadhodit, že bychom spolu snad měli trávit čas... navíc tak vlídným způsobem...

Hruď se mi vzedme. Otevřu pusu, abych mu odpověděla, když vtom mě přeruší hlas, který se ozve za mými zády.

„Sestro Emmeline, na slovíčko.“ Je to bratr Stockham.

Krve by se ve mně nedořezal.

Ach ne, ne tady, ne teď.

Kaneův pobavený výraz rychle zvažní. Než se k bratru Stockhamovi otočím, ztěžka polknu.

Stojí tam ve svém tmavém kabátě, ruce zkřížené na hrudi, vlasy se mu lesknou.

„Ano?“

„Donesly se ke mně zprávy o tvé vzpurnosti. Vynechat hovory o mravnosti je přestupek.“

Tváře mi zrudnou. Dívám se do země a z celého srdce si přeji, aby byl Kane co nejdál odtud. Lidé se už tak domnívají, že mám kvůli své poskvrně výraznější sklony ke vzpurnosti. A teď ještě...

Odkašlu si. „Omlouvám se, bratře Stockhame. Necítila jsem se moc dobře.“

„Pokud ti není dobře, měla bys navštívit sestru Manon.“

„Měla jsem o tom někomu říct. Mrzí mě to.“

„Jsem si jistý, že ano. Vlastně jsem si dost jistý, že lituješ i toho, jak jsi vynechala oslavu Thompsonových narozenin před dvěma týdny.“

Horkost se mi z obličeje rozlije do celého těla a hrud' mi nadskakuje strachy.

„Taková vzpurnost si zaslouží potrestání.“

Znovu přikývnu a každým kouskem svého těla se modlím za to, aby nemyslel —

„Stráž na hradbách. Dnes v noci.“

Nemůžu popadnout dech. „Ale já nevím, jak —“

„Naučíš se to. Jdi do severní čtvrti. Uvědomím tvého otce.“

Táta z toho v noci bude mít smrt, ne jednu, tisíc malých smrtí. Být potrestána za dva vzpurné činy...

Bratr Stockham mi rukou nadzvedne bradu, abych se mu dívala do očí. „Sestro Emmeline, už to nikdy nedělej. Rozumíš mi?“

Ráda bych odpověděla, ale v ústech mám sucho. Zamrám. Tátovy smutné oči se mi vytratí z mysli, protože je něco zvláštního na způsobu, jakým mě bratr Stockham drží — v tom, jak se na mě dívá. Pustí mou bradu, o krok ustoupí a vydá se k naší čtvrti.

Zaplaví mě zvláštní pocit. Bratr Stockham byl sice rozložený, ale v jeho dotyku byla určitá něha. Zachvějí se. Pak si vzpomenu na Kanea a na chvíli zadoufám, že měl dost vychování na to, aby se při mém ponížení vzdálil. Otočím se a uvědomím si, že nic není tak, jak by mělo být.

Kane tam pořád stojí a zírá na mě s otevřenou pusou. „Proč bys něco takového udělala?“

Na krátký okamžik si nejsem jistá, jestli tím myslí vynechat oslavu narozenin, nebo přemýšlet o dotyku bratra Stockhama.

„Dva vzpurné činy během dvou týdnů?“ Něco v jeho pohledu se k jeho slovům tak docela nehodí. Jako by byl vyděšený a zároveň se mi vysmíval. „To si přeješ umřít?“

KAPITOLA PRVNÍ

A v tu chvíli se naštvu. Jediný důvod, proč ví o mých vzpurných činech, je to, že si s nimi taky pohrává — zastavil mě ostatně těsně před setměním!

„Ne,“ odpovím mu. „Jen budu radši na stráži než pracovat ve skladech s lidmi, jako jsi ty.“

Otočím se na podpatku a odejdu dřív, než se zmůže na odpověď. Snažím se vychutnat si jeho šokovaný výraz. Ale když dojdu za roh zbrojního skladu, obemknu se těsně rukama a snažím se potlačit hořké slzy hněvu, které se mi derou do očí. Srdce mi poskočilo, když mluvil o tom, že bychom mohli pracovat společně. Copak jsem si na okamžik nepromyslela, že se mnou chce prostě trávit čas? Patrně ho poslali, aby si se mnou promluvil. Asi to byla sázka. A teď se jeho kamarádi výborně baví.

Došlápnu vši silou na zraněnou nohu, potom sevru čelisti, rukávem si otřu oči a vydám se k severní čtvrti. Představa stráže mě pořád ještě děsí, ale ponížení, které cítím každým kouskem svého těla, mě rozptyluje a zmírňuje můj strach.

Díky Všemohoucímu za to.

KAPITOLA DRUHÁ

Noční vzduch je s blížícím se podzimem těžký a štiplavý. Zvolna přenesu váhu ze své nemocné nohy a doufám, že si toho bratr Andre nevšimne.

Stojíme společně na hradbách a já působím vedle jeho mužné postavy, statné a pevné jako dub, jako mladý chvějící se stromek. Nepoddajný šedivý plnovous mu splývá až na hrudník, klobouk s krempou má omšelý. Myslím, že je ještě o něco starší než táta, ale ani by mě nenapadlo se ho na to ptát. Je to přece zkušený strážný, rozhodně ne někdo, kdo by měl náladu odpovídat na mé přihlouplé dotazy.

Má s sebou dalekohled a zrovna důkladně zkoumá pochodně, které vytvářejí hranici asi sto kroků od opevnění. Osvětlují pláne obklopující hradby. Každý strážný má na starosti svůj úsek hranice. My dva sledujeme západní stranu pevnosti, proti níž se tyčí les a měkké stíny nízkých holých kopců stoupajících z údolí.

Andreho dalekohled slouží k prozkoumávání vzdálenějších oblastí, já mám sledovat bezprostřední okolí opevnění, kam je možné dohlédnout pouhým okem. To všechno mi Andre sdělil směsicí lámané angličtiny a drmolené

francouzštiny během prvních chvil naší společné hlídky. Od té doby už na mě nepromluvil a já vím, že to není jen jeho hlídačským zaujetím a vyhlížením *malmaci*.

Slunce už dávno zapadlo a červánky barvy šípkových růží se pomalu přelily v temný mrak, který visí nízko nad údolím. Dosud jsem vždycky sledovala nebeskou hru barev jenom ze dvora, než jsme se museli za soumraku ukrýt dovnitř. Ale ještě nikdy jsem neviděla západ slunce z hradeb, neměla jsem možnost pozorovat veliký oranžový sluneční kotouč klesající níž a níž, jak rozprostírá své zlatavé paprsky po celém údolí, po stráních kopců a pahorkatin. Ten obraz jako by naplnil celé mé nitro.

Teď se údolím směrem k nám valí cáry mlhoviny a mně se svírá srdce. Představuji si v duchu řeku, z níž stoupá pára a spolu s ní uniká do chladné noci i horkost dne. Řeku, která se vine podél východní strany pevnosti a kterou na vzdálenější straně lemují prudké svahy zakončené travnatými planinami rozprostírajícími se, kam až oko dohlédne. Tyhle útesy, zjizvené chomáči nízkých křovisek a peľyňku, jsou zvrásněné hlubokými prasklinami, které se po nich táhnou jako potůčky slz. Jako by ty kopce po tisíce let plakaly.

Z kopců, na které se dívám, se teď staly pouhé stíny, ale mají stále stejně vrásčité, posmutnělý výraz. Rozptýlené ostrůvky zakrslých keřů a topolů se tísní v jejich průrvách a nízké kopce v pozadí zdobí vysoké, urostlé smrky. V těch keřích sbírám byliny pro sestru Manon — setrvávám v místech, kam na mě strážní ještě dohlédnou. Únosy během dne jsou prý výjimečné, ale vydat se příliš daleko se považuje za vzpurnost. Stejně jako se za vzpurný čin považuje

i promeškání významné události, jakou je oslava narozenin... Do háje s tím! Proč jsem se jen toho dne oddala snění u řeky a zapomněla na svět kolem sebe?

Rozhlédnu se po vrcholku hradeb. Strážní na protější straně vypadají jako malé, temné siluety — odtud působí spíš jako nepatrní broučci než lidé.

Všichni strážní se narodili v severní čtvrti a já mám podezření, že zůstat tady a hlídkovat považují za otázku cti. Také přiděly jídla, které dostávají, jsou větší než pro ostatní a i to je, předpokládám, motivuje tady zůstat.

Být na stráži za trest, to je úplně jiný příběh. Znamená to dělat tuhle nebezpečnou práci bez jakéhokoli nároku na odměnu, ačkoli tady nasazujete krk pro ostatní. To, že tu dnes prokazují odvahu, není má osobní volba, ale trest za to, že jsem selhala. Přesto by mě zajímalo, jestli se obyvatelé severní čtvrti necítí přece jen dotčeni faktem, že jsem byla potrestána něčím, co je jejich každodenní povinností.

Ale nehodlám se ptát Andreho, protože bych si určitě vyslechla nějakou nevybíravou odpověď.

Ten je teď stejně plně zaměstnán svým nočním rituálem. Dalekohledem obhlídí okolí, druhou rukou se křížuje a přitom si pod vousy mumlá: „*Je suis honnêteté. Je suis courage. Je suis découverte.*“

Polohlasem po něm vyřčená slova zopakují a přitom se pokřížují, oči upřené na hradbu stromů v dálce. *Jsem poctivost. Jsem odvaha. Jsem poznání.*

Táta říká, že teď už bychom všichni měli plyně mluvit anglicky i francouzsky. Vzhledem ke skutečnosti, že tomu tak není, jsme buď tvrdohlaví jako mezci, nebo se upínáme k našemu rodnému jazyku, protože máme strach, že nás o něj

pozvolna, nenápadně připraví stejně jako o všechno ostatní. Představujeme melanž — mix tří národů, které se spolu zoufale pokoušejí vycházet, aniž by přitom přišly o svou vlastní identitu. Většina lidí v severní čtvrti pochází z království Starého světa, v němž se mluvilo francouzsky. Východní a západní čtvrti mají kořeny v anglickém království. Lidé z jižní čtvrti představují takovou melanž sami o sobě, jsou potomky Francouzů a Prvních národů z východu — jsou také jediná, kteří hovoří stejně dobře jak anglicky, tak francouzsky, a v jejich řeči jsem zaslechla rovněž několik výrazů z řeči Prvních národů.

Táta říká, že když jsme sem přišli, existovala také tři náboženství, ale bezbožnost *malmaci* lidi nakonec sjednotila v jediném chápání Všemohoucího. Přesvědčila nás také, že pouze naše ctnosti nás mohou udržet v bezpečí.

Táta. Jsem vlastně vděčná, že mě bratr Stockham poslal přímo na stráž a že jsem to tátovi nemusela říkat sama a vidět starost a rozčarování v jeho očích. Už tak ten jeho ustaraný pohled vídám až příliš často.

Pak mě upoutá náznak pohybu na dvoře. Podél východní zdi se ve svých dlouhých, temných pláštích pohybují dva členové rady. Nemůže to být nikdo jiný, vždyť jenom strážní a radní mají dovoleno zdržovat se venku po setmění. Očima uhnu zpátky k hradbám a jsem vděčná, že mě na tu vzdálenost nemohou rozpoznat. To poslední, co potřebuji, je, aby přišli blíž a zírali na mě. Pevnost je velká. Všechno cenné — ovce, kuřata, dokonce i zahrady — se udržuje uvnitř jejích zdí a dostat se z jednoho konce na druhý trvá několik minut. Když se ale nablízku objeví někdo z rady, najednou se mi naše osada zdá malá a stísněná.

Zachvěju se zimou a rozhýbu prsty zdravé nohy, abych je uchránila před omrznutím. Andre mlčí a upíná svůj pohled k lesu. Hlídá a sleduje.

Někteří si šeptají, že *malmaci* jsou napůl lidé a napůl medvědi — děsivá stvoření vraždící vetřelce, kteří se odvážili vstoupit na jejich území. Jiní lidé tvrdí, že jsou to duchové, kteří se nocí pohybují jako vánek smrti.

Nikdo ve skutečnosti neví, co jsou zač, a tak pátráme po nějaké *nestvůře* nebo *fantomovi* — i když po mém soudu je mezi zvířetem a duchem značný rozdíl. Andreho zbraň by mohla zvířeti dost uškodit, zato duch by si z kulek s největší pravděpodobností nic nedělal.

Já jsem zbraň samozřejmě nedostala. Všechny zbraně jsou pod zámkem a vydávají se pouze určeným osobám v přesně stanoveném čase. Klíč od kůlny, kde jsou zbraně ukryty, visí Andremu z pletené šerpy, kterou všichni nosíme kolem pasu a užíváme ji k téměř čemukoliv od otírání potu až po přenášení různých věcí. Dokonce ani radní nenosí zbraně, aby si vynutili dodržování zákonů. Bratr Stockham totiž tvrdí, že zdravý rozum má při řešení rozepří větší váhu než dobře mířená kulka. Mám ale podezření, že skutečným důvodem je až příliš vysoká cena kulek, takže si jednoduše nemůžeme dovolit, aby se k nim dle libosti dostal každý, kdo si zamane.

Lesy za strážními pláněmi jsou tiché a klidné. Prstenec pochodní slabou září osvětluje krajní stromy, ale stíny pod nejnižšími větvemi jsou černé jako uhel. Troufnu si a odvrátím zrak vzhůru od zdí opevnění ve víře, že na obloze spatřím hvězdy — teď, když se rozhostila úplná tma. Jen několik jich ale probleskuje mezi mraky.

KAPITOLA DRUHÁ

Sestra Manon mi vyprávěla, jak je uviděla jedné noci ještě v době, kdy byla malá holka. Prý jich bylo na nebi rozeseťo tolik, jako by „*dieu répandit un peu d'argent sur un grande tissu noir*“ — jako by Všemohoucí rozprostřel malé kousíčky stříbra na velikánském černém plátně. Zajímalo by mě, jestli je sestra Manon zahlédla díky tomu, že byla nucena držet stráž. Přála bych si, aby obloha nebyla dnešní noci tak zatažená.

Povzdechnu si a stočím svůj pohled zpátky k opevnění, jehož zdi se rýsují proti obloze a chrání nás před čímkoli, co se tam venku pohybuje. Strážím a hlídám, až jsou mé prsty v mokasínech téměř promrzlé.

Nakonec tady navzdory temnotě začala být malinko nuda. Část mě vlastně zadoufala, že by se mohlo něco stát. Že bychom mohli něco *spatřit*.

A pak jsem to na nás zřejmě přivolala, protože Andre najednou zatajil dech.

„*Maudit*,“ zaklel septem, aniž by oči odtrhl od dalekohledu. Pevně nataženou rukou ukázal někam do dálky.

Za prstencem planoucích pochodní nevidím nic kromě křovisek. Ale něco tam být musí, protože spíš slyším, než vidím, jak Andre volnou rukou přitiskne k pleci zbraň. Srdce mám až v krku. Aby mohl vystřelit, bude nakonec muset odložit dalekohled. Pozorně si prohlížím okolí a pátrám po sebemenším pohybu.

Tam! Tam venku skutečně něco je. Plíží se to v polostínu právě mimo dosah světla z pochodní. Je to obrovské — pohybuje se to po dvou, nebo po čtyřech? Když na tom spočinu očima, zastaví se a splyne s tmou, zatímco já zoufale mžourám stále stejným směrem. Během té krátké pauzy slyším jenom tep svého srdce, který mi duní v uších.

Pak se to přesune k dalšímu stromu, tichounce a rychle. Pohybuje se to na všech čtyřech a je to temné, ale jako by se to v měsíčním světle lesklo...

Když konečně dokážu odtrhnout oči, podaří se mi ze sebe vypravit několik málo slov. „Co budeme dělat?“

Tvář bratra Andreho je zasmušilá. Strážný si přiloží pušku k oku, zírá do ní a cvičně zamíří na barel, který je postavený právě na hranici světla dopadajícího z pochodní. Vydá tichý povel, ale já vidím, jak se rychle nadechne. „*Sonne la cloche.*“

Mám zazvonit na zvon?

Naznačí pohybem hlavy ke strážní věži, která stojí asi šest kroků od nás. Vidím vstupní dveře — a za nimi musí být zvon.

Ve spěchu nechtěně ztěžka došlápnu na svou nemocnou nohu, ale úpornou vystřelující bolest přebije intenzivní pocit strachu. Rozběhnu se a prosím Všemohoucího, aby dovedl mé kroky bezpečně až k věži. *Malmaci* naše hradby nikdy neprorazili. Přece nemůžu být zrovna já příčinou, že se jim to dnes v noci podaří. Potom se mé prsty pevně ovinou kolem kliky, rozrazím dveře a ve svalech pod pravou lopatkou ucítím mírné bodnutí.

Uvnitř hoří jediná pochoděň a uprostřed kulaté místnosti visí od stropu tlustý provaz. Zamířím k němu, popadnu ho a zatahnu za něj vší silou. Provaz se ani nehne. Temný prostor nade mnou, v němž se ukrývá zvon, zůstává nerušený a tichý.

Seberu všechny síly, ignoruji ostrou bolest, která mi vystřeluje z nohy vzhůru, a znovu zatahnu za provaz. Zpoceně ruce na něm prokluzují a provaz se do nich nepřijemně

zadírá. A pak mi dojde nesmyslnost celé té situace — poslat mrzáka zvonit na poplach — a chce se mi jednoduše smát.

Copak jsem přišla o rozum?

Otřu si dlaně o kabát, znovu pevně uchopím lano a zrovna se chystám za ně co nejsilněji zatáhnout, když se za mémi zády někdo vřítí do místnosti.

„*Arrête!*“ Je to Andre. „*Sœur Emmeline, arrête!*“

Otočím se k němu.

Oči má vytřeštěné, ale jednu ruku ke mně natáhne v uklidňujícím, tišícím gestu. Druhou si přidržuje zbraň po svém boku. „*Ne le sonne pas.*“

Prý nemám zvonit. „Jak to, že ne?“

„Byl to omyl,“ řekne jen.

Omyl? Ale vždyť jsem na vlastní oči viděla... viděla jsem... na chvíli se zastavím a zamyslím se. Ta temná silueta, která se plížila mezi stíny.

„Co to bylo?“

„*Un loup.*“ Pokrčí rameny a zatváří se rozpačitě. „*Ce n'était pas un fantôme.*“

Vlk. Zírám na něj, tlukot mého srdce se pozvolna zpomaluje a pak ze mě najednou vypadne: „Bože všemohoucí! Vyděsil jste mě k smrti!“

Pohrává si s kohoutkem své zbraně. „*Je suis désolé.*“

Přála bych si, aby si našel trochu jiný způsob, jak vypadat provinile. Znovu se zhluboka nadechnu a tlak na mé hrudi zase o malinko povolí. V noze i v rameni mi pulzuje ostrá bolest, ale úleva, že se nemusíme obávat žádného útoku, je tak silná, že všechn můj hněv pozvolna vyprchává. „Tak dobře.“ Promnu si dlaně, spálené provazem, a udělám krok

ke dveřím, protože předpokládám, že bychom se měli vrátit zpět na stráž.

Andre se ale ani nepohne. „Emmeline,“ řekne místo toho. „Mohla bys... o tom nemluvit? O tom, co se stalo. Před lidmi. A před radou.“

Zarazím se. Nechce, abych o tom komukoli říkala. Proč? Samozřejmě, vyvolání falešného poplachu se považuje za vzpurný čin. Ale my jsme přece poplach nespustili.

„*Mes yeux*,“ dodá ještě. „Už mi moc neslouží.“

Zkoumavě si ho prohlížím. Pokud se na své oči nemůže spolehnout, proč o tom neřekl radě? Propustili by ho ze stráže a poslali dělat práci, při které by nemusel stát každou noc na těch pitomých hradbách.

„*Je ne comprends pas*,“ řeknu mu.

Vypadá, že mu to není příjemné. „Má rodina. Byli tento rok zdraví. Díky jídlu.“

A pak mi to konečně dojde. Nechce se vzdát své služby, protože by tím přišel o příděly potravin navíc.

Myšlenky mi víří v hlavě. To, že o svém problému mlčí, je samo o sobě vzpurný čin. Znamená to vystavit naši pevnost nebezpečí. Ale na stráži stojí celou noc i další muži. A pokud to dělá pro svou rodinu...

Přimhouřím oči a snažím se soustředěně přemýšlet.

První přestupek přináší napomenutí, za druhý už přijde trest. Skutečně vzpurní lidé končí pověšení na Rozcestí a houpou se na šibenicích v zapovězené rokli západně od našich hradeb.

Poslední takové tam poslali před několika lety, to jsem byla ještě malá. Byl to pár z jižní čtvrti, Thibaultovi. Kradli potraviny a dělali si tajné zásoby na zimu. Aby vás poslali na

Rozcestí, musíte se stejně jako oni obzvláště ošklivým způsobem zpronevěřit ctnostem. Nebo musíte udělat něco opravdu příšerného — třeba jako moje babička.

Andreho vodnaté oči vypadají ustaraně. Kdyby rada věděla, že už není s to střežit pevnost, ale skrývá to... Zajímalo by mě, o jaké rodině to vlastně mluví. Myslí svou ženu, děti... vnoučata?

Jediný důvod, proč v tuto chvíli není celá osada už dávno na nohou, jsou mé slaboučké ruce. A tichý vlezlý hlásek v mé hlavě se mě ptá, jestli snad bratr Andre jenom nezkouší mou poslušnost a jestli se mě nesnaží nachytat, když mu slíbím, že kvůli němu spáchám vzpurný čin. Ale vypadá tak ustaraně.

Rozhodnu se ten hlásek ignorovat a přikývnu na souhlas.

Napětí v jeho ramenou povolí. „*Merci.*“ Narovná se. „*Viens.*“

Vydám se za ním, vyjdu z věže ven a zavřu za sebou dveře. Škubnu sebou, když se mé rameno ozve na protest. Noha reaguje tupou, pulzující bolestí.

Andre jde přede mnou a už zase se zdá statný a vzpřímený. Došlápnu na nemocnou nohu a v hlavě mi víří myšlenky jedna přes druhou. Udělala jsem právě velikou hloupost? Mám předpokládat, že se o tom bratr Stockham dozví? To by byl už třetí přestupek — vysloužila bych si tím výlet na Rozcestí? Ráda bych se na to zeptala Toma, ale je mi jasné, že by si dělal ještě větší starosti. Tom se nikdy nechová vzpurně. Rozhodně ne z vlastního rozhodnutí.

Zpátky na zdi vidím, že hvězdy se pořád skrývají za mraky a že strážní pláň jsou prázdné, po vlkovi už není ani stopy. Zdá se, jako by zvíře nadobro spolkla temná mlha, která se vine kolem hradeb.

Často přemýšlím, jaké by to bylo, kdyby tahle temná mlha pohltila i mě.

Andre mi naznačí, abych na zdi zaujala místo těsně za ním. Dívá se na mě teď přátelsky a já bych chtěla mít dobrý pocit z toho, že jsem mu pomohla.

Ale jediné, čeho jsem schopná, je modlit se k Všemohoucímu, aby se rada o mém dobrém skutku nikdy nedozvěděla.

KAPITOLA TŘETÍ

Následujícího rána sbírám na okraji severního lesa byliny a ze všech sil se snažím nemyslet na svou noční stráž. Nevěnuji dostatečnou pozornost kopání, a tak články prstů tvrdě narazím na odkrytý kámen. Odřená kůže se okamžitě zalije krví. Saju si zakrvácenou ruku a přitom polykám částičky zeminy i kovu.

Někteří sběrači se pohybují na strážních pláních a při kraji lesa sbírají poslední letošní bobule. Jiní vstoupili na západní straně mezi první stromky a obstarávají píci pro ovce, držené v ohradě. Vidím i další na východní straně pevnosti, kteří ve vrbách na samém břehu řeky zkoumají oka nastražená na zajíce. Většina sběračů se ale drží uvnitř pevnosti a okopávají ubohé zahrádky.

Jsem jediná, která sbírá byliny pro sestru Manon, jediná, která musí vykopávat kořínky. Asi bych jí měla být vděčná, že si mě vybrala. Někteří z místních lidí by mě u sebe vůbec nenechali pracovat. Navíc mě sbírání rostlin a vykopávání kořínků přivádí mimo pevnost, a zrovna dnes jako by mě lesy lákaly a zvaly do svých útrob. Rozhodně působí daleko přívětivěji než přísný pohled a ohnutá záda mého táty.

Zbytek včerejší stráže strávil Andre tím, že mě zasvěcoval do věcí, na které bych do té doby ani nepomyslela. Ukazoval mi různé druhy broků, broušení nože a popisoval, které ptáky je možné slyšet za noci zpívat. Pozorně jsem mu naslouchala a přemítala, jestli se nepokouší tvářit mile jenom proto, že mi něco dluží. Chtěla jsem mu věřit. Už pouhý pocit spříznění s jiným člověkem — myslím kromě Toma — byl moc příjemný.

Vydrželo mi to, než jsem došla domů. Pak se mezi mnou a tátou rozhostilo hrobové ticho, ale jeho povislá ramena mluvila za vše. Celou dobu, kdy jsme jedli, jsem nezvedla oči od své misky, protože jsem si byla víc než jistá, že zklamání čitelné v jeho tváři by mě přimělo kopnout do stolu nemocnou nohou víckrát, než bych byla mohla snést. Ani to, že jsem pomohla bratrovi Andremu, už mi nepřipadalo tak skvělé. Měla jsem stažený žaludek — tak, že jsem skoro nemohla pozřít sousto —, a proto jsem si raději v duchu pořád dokola zpívala písničku, kterou mi před spaním zpívala máma.

*Spinkej, maličká, uspi taje v srdci svém,
jako vlaštovka se ponoř do tmy noční,
až ráno probudí tvé taje srdeční,
tak nový den a novou cestu počni.*

Byla jsem ještě hrozně malá, když umřela. Stalo se to po porodu mrtvého chlapce. Vlastně jsem si na mámu už docela dlouho nevzpomněla. Až letos v létě jsem sbírala byliny u řeky a pozorovala vlaštovky, když vtom jedna přilétla tak blízko, že mi mávání jejích křídel ovanulo řasy. A tehdy jsem si vzpomněla na tu píseň a na mámu, jak mi ji zpívala.

Mám ráda tu část, kde se zpívá o „tajích srdečních“. Při všem tom sledování tady se mi zamlouvá představa, že by existovala malá část mě, ke které by se nikdo nedostal, tedy pokud bych sama nechtěla, aby o ní někdo věděl. Ale o takových věcech už nějakou dobu nemluví, dokonce ani s Tomem ne.

Bývaly doby, kdy jsem o nich mohla mluvit s tátou — to když máma umřela a on se pokoušel připravit dušené maso se zeleninou přesně tak, jako to dělávala ona. Nebo když mi zpíval, ačkoli mu to vůbec nešlo. Tehdy táta věděl, jak zahnat smutek nad matčinou ztrátou, tehdy mě uměl rozesmát. Vyřezal pro mě třeba malou panenku z březového dřeva nebo pro mě sbíral jetel, který roste poblíž pastí na zajíce. Tehdy jsem se mu ještě dokázala svěřovat.

Ale teď má táta svých starostí víc než dost, a tak už spolu skoro nemluvíme. Čím jsem starší, tím nervózněji a vlastně i smutněji si mě prohlíží — jako bych byla tím víc poskvrněná. Dnes to bylo v jeho zarostlé tváři zvlášť patrné. Neřekla jsem mu ani slovo o noční strážní, jen jsem jedla a snažila se tvářit, jako bych tam ani nebyla. Myslela jsem si, že mi čerstvý vzduch pročistí hlavu a zažene starosti, ale tátovy starostlivé pohledy jako by mě pronásledovaly až sem. Musím najít způsob, jak se těch obav zbavit...

Jemný vánek mi načechrává listí nad hlavou. Ztracení se vznášejí ve větvích stromů, šeptají, volají mě k sobě. V zátylku mě mrazí, ale vím, že jediné, čeho bych se měla obávat, je, že se dopustím něčeho neuváženého, třeba že bych vysypala nasbírané byliny nebo tak něco. Z věže mě sleduje strážný pro případ, že bych náhodou potřebovala jeho pomoc, a větší zvířata — medvědi a vlci — jsou až příliš plachá,

než aby se vůbec přiblížila. Navíc únosy za bílého dne jsou víc než výjimečné.

Ale.

Možná by se tátovi ulevilo, kdybych se už nevrátila domů.

Kořen, který se zarputile držel v půdě, pod mým nátlakem konečně povolí a mě zasype sprška uvolněné hlíny. Setřesu ji a kořen uložím do vaku, pak si sednu a šerpou, kterou mám ovázanou kolem pasu, si třu kotníky. Než se vrátím, potřebuji najít ještě tak tři nebo čtyři pořádné kořeny. Musíme nashromáždit co možná nejvíc zásob dřív, než příští měsíc vypukne *la prise de glaces* — strašlivá ledová zima.

Každý rok ji ve vzduchu cítím přicházet jako otrávený dech. Ptáci houfně odlétají pryč a lesy jsou najednou v očekávání příchozího surové a chladné. A pak udeří *la prise* v podobě ledového větru, který burácí všude kolem, a hustého sněžení, které ve vzduchu víří tak rychle, že se při přechodu z kuchyně do kůlny na dříví musíte přidržovat hrubého provazu. Slunce zmizí a nastane temnota. Co je ale nejhorší, všichni jsme uvězněni v pevnosti až do příchodu tání. Čekají nás měsíce plné skučení mrazivého větru, měsíce, během nichž se nedá dělat nic kromě utužování žalostných vztahů. Když se pak konečně vypotácíme na osvěžující jarní vzduch, hubení a napůl šílení, děkujeme Všemohoucímu, že jsme se dožili pohledu na pučící stromy a zurčící řeku.

Příští tání už jistě někdo přijde. Nikdo to neříká nahlas a mám podezření, že je to proto, že už tomu vlastně nikdo nevěří. Po osmdesáti letech, kdy se nám sotva podařilo uhájit tady holý život, je to, co se neříká, hlasitější a pravdivější než všechny vyslovované touhy. Buď jsou všichni stejně odříznutí jako my tady, nebo už jsou prostě mrtví.

Odmotám si z ruky kus látky, abych se přesvědčila, že krvácení už ustalo. Pak se rozhlédnu kolem po dalších kořenech. Nemám dost síly, abych vykopala celý kořen, jehož část pořád zůstává skrytá v hlíně. Je až příliš vrostlý do půdy, a navíc je tu jistě spousta jiných, které nejsou skryty tak hluboko pod povrchem. Bezmyšlenkovitě si dlaní přejedu čelo a cítím, jak jsem si na něm rozmazala špínu, kterou mám na rukou.

Často přemýšlím, co vlastně opustili kvůli *tomuble*. Táta říkává, že předtím, než jsme sem přišli, byli *coureurs de bois* jediní, kdo se vydávali tímto směrem kvůli lovu zvěře. Čím dál na západ se lovci pohybovali, tím byla zvířata vzácnější, takže se vrátili zpátky na východ k obdělávání půdy.

Ale v průběhu následujících desetiletí sem ze Starého světa přicestovala spousta lidí. Osady se zalidnily a vztahy s Prvními národy začaly být napjaté. Několik rodin — naši příbuzní — se rozhodlo vydat ještě dál na západ. Táta říká, že to byla dost pestrá skupina lidí: anglicky hovořící jedinci putující za lepším životem, francouzsky mluvící lidé, kteří se chtěli vyhnout deportaci zpátky do Starého světa, a nakonec i potomci Francouzů a Prvních národů, unavení tím, že byli neustále znevýhodňováni pro svůj smíšený původ. Samozřejmě se na cestu neměli vydat všichni najednou. Podle mě byla původní myšlenka ta, že se budou přemísťovat po menších skupinkách a usadí se, jakmile najdou příhodný kus země.

Ale všechna ta prázdnota je měla varovat. Kde byly všechny ty První národy, které prý měly tuhle část země obývat? Na východě se příslušníci Prvních národů s tamějšími usedlíky ze Starého světa dělili a učili je, jak přežít na novém území.

Mísili se dohromady, zakládali společně rodiny — utvořili melanž, jejíž krev proudí v žilách obyvatel jižní čtvrti.

Tady však zbyli pouze duchové, stopy po těch, kteří se vydali na cestu a zmizeli. Ale kam mohli jenom jít? A proč vlastně odešli?

Když osadníci zakotvili v místních lesích, neboť se obávali kopcovitého terénu před Velkými skalisky, našli konečně svou odpověď.

To *malmaci* příslušníky Prvních národů unesli. A teď si přišli i pro ně.

Během několika měsíců vyhladili více než polovinu osadníků a zabili také spoustu zvířat. Lidé se ráno probouzeli, aby našli své blízké zakrvácené, nacházeli roztrhaná lidská těla i dobytek, který byl stejně zohavený. Byli vyděšení, a tak se asi dvacet rodin domluvilo a usídlilo ve společné osadě na břehu řeky. Lidé, kteří se vydali do lesů na západě nebo na planiny na východě, se buď už nikdy nevrátili, nebo je našli roztrhané, z očí i uší jim tekly potoky krve a jejich vnitřnosti byly vyhřezlé a zčernalé.

Skupinka mužů utvořila radu, která měla zajistit pořádek a bezpečí a v jejímž čele stál prapradědeček bratra Stockhama. Pro všechny, kdo by jejich pravidla jakkoli porušovali, zbudovali Rozcestí. Každý, kdo přestoupil hranice, každý, kdo se nějak provinil vůči nastolenému řádu, se dopustil vzpurného činu, neboť tím uvrhl do nebezpečí všechny členy našeho společenství — ať už v přilehlých lesích číhalo cokoli.

Společně přežijeme, nebo zahyneme.

Ti, kteří mluví francouzsky, tomu říkají *le mal* — zlo. Ti, kterým v žilách proudí krev Prvních národů, to nazývají *maci-manitow* — ďábelský duch.

Poctivost, odvaha, poznání: tyto ctnosti nám dodávají sílu, která udrží zlo — *malmaci* — v bezpečné vzdálenosti.

Myslím, že moje babička takovou sílu v sobě neměla.

Každý den se sama sebe ve svém srdci tajně ptám, jestli se na mě mají všichni ostatní dívat tímhle způsobem — jako bych tu sílu neměla ani já. Dnes, když jsem s tátou seděla u stolu, jako by jeho oči křičely: *Vzpurňá dívka, vzpurňá dívka.*

Z místa mezi stromy, kde sedím, vidím strážní věž. Měla bych se díky ní cítit bezpečněji, ale náhle mi po těle přeběhne mráz při představě, že tam nahoře někdo je a upřeně mě pozoruje.

Pak mě zaujme záblesk černé barvy u brány. Jeden z radních kráčí přes pláň. Na tu vzdálenost nejsem schopná určit, kdo to je, ale je mi jasné, že mi nejde pomáhat se sběrem bobulí ani kořenů. Nikdo z radních nemusí takovou podřadnou práci vykonávat.

Hrdlo se mi stáhne. Nechci s tím člověkem mluvit, ať už je to kdokoli, hlavně ne poté, co jsem za trest musela stát na stráží, ne po včerejší noci.

Skryju se do ostružiní, aby mě nebylo z pláně tolik vidět. Pořád jsem na dohled, ale když se radní v půli cesty zastaví, aby si promluvil s nějakou ženou, která zrovna míří do pevnosti, schovám se za strom.

Rozhlédnu se po lese. Listí září snad všemi odstíny červené a zlaté. Větve se v jemném vánku pohupují a oddechují si, jako by les zrovna vzpomínal na něco milého.

Lidé ze severní čtvrti nazývají stromy *les trembles* a táta říká, že je to právě podle způsobu, jakým se listoví chvěje ve větru a všechno se třepotá. Listy vydávají tichý šustivý zvuk,

který se za silnějšího větru změní ve zlověstné hučení. Jako by to byli Ztracení a jejich věčný šepot, co můžete mezi stromy zaslechnout.

Teď zrovna šeptají zcela zřetelně. *Tudy*, ozývá se všude kolem mě, *tudy*.

Mohla bych si přidřepnout, dál hledat kořeny a radní by mě nespatriil. Místo toho se zhluboka nadechnu a vydám se ještě trochu hlouběji do lesa. Procházím kolem bílých břízek, které na slunci jasně září. Les je tichý a já cítím jemné chvění v zátylku, přesto však pokračuji dál, hlouběji mezi topoly.

Sluneční paprsky si probíjejí cestu větvemi a na lesní půdě vytvářejí roztodivné světelné obrazce. Je to krásné, ale zároveň z toho mám i závrať. Láká mě to jít hlouběji mezi stromy a současně mi po zádech přebíhá mráz. Neměla bych se vydávat o moc dál — není to bezpečné. Ti, kteří zajdou až příliš daleko, už se nikdy nevrátí. Ti, kteří zajdou až příliš daleko, bývají uneseni.

Ale vrátit se zpátky by znamenalo vystavit se zkoumavým pohledům radních a možná i otázkám týkajícím se včerejší noci. Bratr Andre mě mohl koneckonců opravdu jenom zkoušet a nachytal mě. Co by to znamenalo? Zachvěju se a došlápnu tvrdě na svou nemocnou nohu, abych se aspoň na chvíli soustředila jen na fyzickou bolest. Nemůžu si pomoci, ale říkám si, co kdyby...

Tátovi by se ulevilo, kdybych se už nevrátila domů.

Představím si smutnou vrásku na jeho čele a stud, který cítí kvůli naší poskvrně. A já to jenom zhoršuji, když se nechávám unášet svými představami. Za trest mě poslali na stráž. A teď navíc třetí přestupek...

Tudy.

Jdu pořád dál. Tráva je tady vyšší a křoviska hustší, takže se musím prodírat mezi svíčovými keři a šípkovými růžemi. Větve se mi zachytávají o oblečení a přinutí mě se skrčit. S každým dalším krokem hrozí, že se chytím do pasti. Ohnu se a prodírám se dál, až se nakonec musím úplně zastavit.

Mezi stromy se vine malá, úzká průrva. Zjevně tudy kdysi tekla potůček, ale teď je to jen kamenné koryto s hladkými příkrými břehy a je skoro nemožné ho překročit, aniž bych si ublížila a noha mě bolela ještě víc. Tohle je má šance vydat se zpátky do pevnosti. Měla bych se tam vrátit.

Ale já dnes chci, aby mě noha bolela.

Neobratně se vydám dolů po břehu k suchému korytu a vyškrábu se na opačné straně zase nahoru. Každý druhý trs trávy mi zůstane v ruce, a tak používám nehty. Jak tak šplhám nahoru, zase si ruku rozedřu až do krve.

V této části lesa leží na zemi poskládané kmeny, které dohromady tvoří čtyři polorozpadlé zdi pokryté lišejníkem a hlínou. Zjevně je to pozůstatek po první generaci. Podobné zbytky je možné najít i v lesích poblíž pevnosti. Po všech těch letech, kdy je les ovíjel svými mechovými prsty a pokrýval je špínou, z nich zbyly jen promáčené ruiny. Museli tady žít někteří z prvních příchozích ještě předtím, než se rozhodli usídlit uvnitř pevnosti.

Předtím než se dozvěděli o *malmaci*.

Srdce mi překotně tluče, ale pokračuji pořád hlouběji do lesa a nechávám strašidelnou chatrč za sebou. Za chvíli už o ní ani nevím. Jdu dál a dál, až křoviny konečně opět ustoupí. Tentokrát se přede mnou objeví hájek. Není veliký, odhadem tak dvacet na třicet stop. Stromy okolo se tyčí do výšky a jejich špičky vykreslují na nebesích jasný modrý kruh.

Zakrslé křoví, které roste uprostřed, mi dosahuje sotva po kotníky.

Zůstanu stát a zaposlouchám se. Vrabec zpívá v křoví jasným hlasem a jeho družka mu odpovídá. Vánek si pohrává s korunami stromů a vydává jemný, příjemně ševlivý zvuk. Lesy kolem mě pulzují životem, který zůstává skrytý před mými zraky, což by bylo vlastně děsivé, kdybych se nad tím na chvíli pozastavila, ale tohle...

Tohle je mé malé tajemství, bezpečně schované před těmi, kteří nevědí.

Má hanba i hněv jsou ty tam. Přejdu do středu, zavřu oči a dýchám vzduch vonící hlínou.

Nikdo tady nebyl celé roky, možná dokonce desetiletí. Třeba jsem úplně první osoba, která ten hájek objevila.

To se mi zamlouvá. Líbí se mi pocit, že jsem široko daleko jediná. Nesledují mě žádné zvědavé pohledy, není tu táta ani žádná hanba.

Naplní mě zvláštní pocit smíření. *Les trembles* šeptají svými zvonivými hlásky a já stojím pevně na nohou, které jako by vrostly do země a já se stala nedílnou součástí hájku i lesa. Znovu se zhluboka nadechnu. Ztracení se na mě dívají, aniž by mě soudili. Cítím je každým pórem své kůže.

Slabý hlásek v hlavě mi připomene, že jsem poskvrněná. Ztracení patřili k Prvním národům, byli to lidé, které unesli *malmaci* ještě předtím, než sem přicestovali naši předkové. Tak to tvrdí staré příběhy a Tom i já na břehu řeky neustále nacházíme stopy, které tu po nich zůstaly — náradí, kosti. Jenže...

Jenomže v nejtajnější hloubi svého srdce jsem vždycky cítila, jako by jejich nepřítomnost byla vlastně přítomností.

Jako by byli nějakým způsobem pořád ještě tady, jen... *ztraceni*. Tom je jediný, kdo ví, že jim tak říkám — Ztracení. Ani si kvůli tomu ze mě neutahuje.

Samozřejmě mu ale neříkám, že ke mně promlouvají.

Tudy.

Jako mávnutím proutku otevřu oči.

Kousek oblohy visí na keři na druhé straně planiny. Zamrkám.

Ne. Je to cár nějaké látky.

Přejdu hájek a natáhnu ruku. Látka, kterou uchopím, je překrásná a má barvu podzimního nebe. Otočím ji a prsty přejíždím po jejím nezvyklém, hladkém povrchu. A pak myšlenky konečně dostihnou ruce.

Někdo tady musel být.

Sevru ten kousek látky o něco pevněji. Kdo? Kdy?

Zalije mě studený pot.

Poslední únos se odehrál ještě předtím, než jsem se narodila. Jednalo se o starého muže z jižní čtvrti. Může snad tohle být to jediné, co po něm zbylo? Unesli ho během noci? Nebo ve dne?

Najednou mě zarazí možnost, že už bych se nikdy nevrátila do pevnosti — vůbec nikdy. Sevře se mi hrdlo a já se musím několikrát zhluboka nadechnout, aby se mi přestala točit hlava.

Mysli. Hlavně neztrácej hlavu. Rozhlídni se.

Za stromem spatřím ulomenou větev, jako by tamtudy proběhlo nějaké zvíře. Také opodál zahlédnu podobně poničené větve, ale nevypadá to nijak čerstvě. Už dávno nepouštějí mizu, takže je to nějakou dobu, co se zlomily. Zkoumám polámané větve a spatřím pěšinu.

Tráva na ní je sešlapaná... lidskými kroky?

Nemůže to přece být cestička. Sběrači ani lovci se tak daleko nepouštějí, nikdo tady nebyl celé roky. Každá cesta, kterou by vyšlapala první generace obyvatel, by byla v tuto dobu dávno zarostlá.

Srdce se mi rozbuší, ale hlas v mé hlavě se mě pokouší uklidnit. Může to být stará stezka, kterou dodnes používají zvířata. Vysoká? Ne. Větve jsou na ni ulámané až příliš vysoko.

Vypadá to, jako by tudy procházel člověk.

Tak dobře. Mysli.

Jediná správná věc by byla vrátit se a zpravit o mém objevu radní. Mohli by sem poslat ozbrojenou skupinu strážných, aby to tu prozkoumali.

Ale to nemůžu. Už jsem zašla až příliš daleko. Je nad slunce jasnější, že jsem spáchala další vzpurný čin. A po včerejší noci není sebemenších pochyb, co by se mnou bratr Stockham asi tak udělal. Buď se musím otočit, vrátit se zpátky do pevnosti a nechat si všechno pro sebe, nebo to risknout a pátrat na vlastní pěst.

Únosy za denního světla jsou výjimečné.

Znovu se zaposlouchám do zvuků lesa. Kromě hlasů *les trembles* a trylku vrabčáků není slyšet vůbec nic. Ale nějakým způsobem ke mně promlouvají Ztracení a vyzývají mě, abych pokračovala v cestě.

Rozhodnu se jít ještě o kousek dál.

Opatrně vykročím a pohybuji se tak tiše, jak to jenom jde. Cesta je úzká, a tak si musím dávat pozor. Postupuji tak pomalu, že se stezka pod mým upřeným pohledem pozvolna rozmazává. Zvednu oči, abych je nechala trochu odpočinout,

a rozhlížím se po lese kolem sebe. Když vtom se strom přede mnou pohne.

Zpomalím... Určitě to byl jenom závan větru. Strom se pohne znovu. Zůstanu stát jako přimrazená.

Ten strom totiž vypadá úplně jako lidská bytost.

Přikrčím se za nejbližším křovím a srdce mi divoce buší. Mohli mě vidět?

Všude je ticho, a tak seberu odvahu, trochu se narovnáím a rozhlédnu se opatrně kolem. Postava má na sobě tmavé oblečení, plášť z bizoní kůže s kápi a stojí ke mně zády. Ať je to kdokoli, stojí bez hnutí a rozhlíží se.

Připadám si jako v mrákotách a nemůžu popadnout dech.

Pak se dotyčný začne otáčet směrem ke mně a já se zase přikrčím v křoví. Seschlý brusinkový keř je docela mizerný úkryt a já se jenom modlím, aby mé šedohnědé šaty splynuly s okolím. Potom mě do nosu udeří vlhký zápach hniloby. Postava se dívá k zemi a zdá se, že něco hledá. Její tvář zůstává skryta v kápi.

Když se otočí ke mně, přikrčím se ve křoví, jak nejvíc to jde. Potichu si kleknu na všechny čtyři, hlavu schovám mezi ramena a zmenším se, jak nejvíc můžu.

Zapraskají větvičky a listí zaševlí zvukem kroků, které se přibližují přímo k mé skrýši.

Mé srdce! Jeho tlukot je ohlušující a zdá se, jako by mi chtělo vyskočit z hrudi. Pokud mě tady najdou, jsem až po uši v problémech. Ledaže...

Ledaže by to nebyl nikdo z naší pevnosti. Vzrušení je na okamžik silnější než strach. To přece není možné. Jak by tady venku mohli přežít?

Lesem se rozléhá jemný melodický zvuk. Pokud je to ptačí zpěv, jistě ho nevydává žádný pták, kterého bych znala. Spíš mi to připomíná pískání na vrbovou píšťalku, na niž hrávali někteří starci u nás. Zvuk však náhle utichne.

Pomalou, pomalounku zvedám hlavu... a risknu ještě jeden pohled skrze křoví. Nevidím tam pořádně, ale temná silueta teď stojí asi dvacet kroků ode mě. Zase se otáčí, tentokrát po zvuku, který se nese listovím. Takže mě nakonec dotyčný neviděl. Snažím se odlepit jazyk od horního patra, abych si mohla alespoň olíznout rty.

Noha, na níž spočívám celou svou váhou, se bolestně ožívá. Pohnu se a nadzvednu se ještě o kousek, abych měla o maličko lepší výhled.

Postava teď stojí bokem ke mně a hlavu má nakloněnou ke straně, jako by naslouchala. Kápě se jí trochu sveze. Světlá pleť, tmavé vlasy po ramena...

Bratr Stockham.

Takže to není žádný cizinec. Na malou chvíli se mi chce smát. Vážně jsem si myslela, že to není nikdo od nás? Ale hned mě napadá něco jiného: Co tady vůbec dělá, takhle daleko od pevnosti?

Znovu se ozve ten melodický zvuk. Bratr Stockham se dá do pohybu a zmizí mi z dohledu za stěnou stromů. Pískot se ozve znovu, tentokrát jemněji, jako by se vzdaloval. A pak je v lese zase hrobové ticho.

Postavím se na nohy. Nemůžu ho těmi křovinami sledovat, aniž bych přitom nadělala spoustu hluku. Noha mě navíc neuvěřitelně bolí z toho, jak jsem se prodírala křovím, přelézala koryto řeky a pak tu dřepěla. Kdybych ji ale chtěla šetřit, byla bych hrozně pomalá.

Vzhlednu k obloze. V tuhle chvíli už je slunce dost daleko na západě. Brzy zapadne a potom se rozhostí tma. Měla bych se co nejrychleji vrátit zpátky do pevnosti. Bratr Stockham se může lesem pohybovat daleko rychleji než já, takže má na návrat víc času — jakmile dokončí to, co tady dělá, ať už je to cokoli.

Co tady jenom může pohledávat?

Ještě jednou a naposledy se podívám na vyšlapanou cestičku a pak se otočím a vydám se zpátky do bezpečí naší pevnosti. Teprve když se ocitnu na strážních pláních, dojde mi, že jsem prošla celým lesem, aniž bych si to nějak výrazněji uvědomovala. Z hájku jsem se pak vrátila, jako bych to tak dělala celý život dnes a denně.

Tu noc se mi zdají prapodivné sny. Jsem zpátky na té pěšině a snažím se jít po ní, ale mé nohy jako by byly vrstlé do země. Když shlédnu dolů, vidím, že to nejsou mé nohy — prsty jsou dokonalé a pokožka světlá. Jsou krásné, ale neposlouchají mě tak, jak mají, a já stojím zkamenělá na jednom místě a nejsem schopná pohnout se tam ani zpátky. Nad hlavou mi pomalu krouží jestřáb.

A pak začne padat sníh a já slyším skučení větru. Zní to jako naříkání — jako by stromy promlouvaly a nebe jim odpovídalo.

Právě začíná *la prise* a já se nemám kam schovat.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Probudím se s hlavou plnou nočních snů a cítím se po noční strážní, kterou jsem držela před dvěma dny, pořád ještě unavená.

Táta je v kuchyni a zase mlčí. Jeho vlasy i vousy by potřebovaly zastříhnout, košili má pomačkanou. Sedíme a jíme mlčky. Sleduji ho, jak lžící opatrně a pozorně vyškrabává jídlo z misky. Ruce se mu nepatrně třesou, což mi připomíná neustálé chvění *les trembles*. Nikdy dřív jsem si toho nevšimla. Když jsem byla mladší, hladily mě tytéž ruce po vlasech, dokud jsem neusnula. Tehdy však bývaly pevné. Jisté. Konejšily mě, když jsem měla strach nebo když jsem byla našťvaná, když mě trápily noční můry nebo když na mě některé z dětí ošklivě pokřikovalo. Tančily se mnou po kuchyni, aby mě přivedly na jiné myšlenky.

Taky mi zpíval. Naslouchal mi. Co se změnilo?

Je to tím, že jsem s ním přestala mluvit?

„Tati, šel jsi někdy dál než na kraj lesa?“

Zvedne oči od misky s jídlem a polekaně si mě prohlíží.

„Myslím, když jsi byl na lovu.“ Pohrávám si se svou lžící.

„Proč bych to dělal?“

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Nevím,“ odpovím. „Třeba by tam byla větší šance něco ulovit?“

„Ve vrbách je zajíců až dost a západní pasti bývají obvykle taky plné.“ Jeho obočí se mírně nadzvedne. „O čem to přemýšlíš, Emmeline?“

Upře na mě pronikavý pohled, je vidět, že ho má odpověď zajímá. Ani si nevzpomínám, kdy se na mě takhle díval naposledy. Slova se mi už už derou na jazyk, jen to říct nahlas: že jsem viděla bratra Stockhama daleko od pevnosti, že jsem objevila cestičku...

„Někdo si snad na naše úlovky stěžoval?“ Na tváři se mu opět objeví ten starostlivý výraz. Vlastně to není starost, spíš — strach.

„To ne.“

„Nepřišla jsi o práci pro sestru Manon, že ne?“

„Ne, tati —“

„Protože pokud se někdo vyjadřoval k našemu přispění —“

„Ne, tati, o nic takového nejde!“

„Tak proč se mě na to ptáš?“

Spolknu slova, která se mi drala na jazyk. „O nic nejde. Já jen, že... ale to nic, vážně.“

Posbírám nádoby a vyskládám je do dřezu. Začnu je drhnout a přitom se ze všech sil snažím potlačit hořké slzy, které se mi derou do očí. Není to tím, že bych s tátou přestala mluvit. Problém je v tom, že naše poskvrna se teď zdá silnější než kdy předtím a táta mi nevěří — má strach, že všechno ještě zhorším.

A možná si dělá starosti plným právem.

Jsem ráda, že můžu odejít z kuchyně, abych vylila vodu z nádobí do odpadní strouhy. Rameno mám ještě ze stráže

celé ztuhlé a bolavé, a zrovna když si vědro odložím na schod před naším domem, abych si přehmátla, přistihne mě tam Edith.

„Kam se chystáš, Em?“

Ukážu na vědro.

„A pak k sestře léčitelce?“

Přikývnu. „Ty zůstaneš tady,“ přikážu jí mírným hlasem.

Edith má ve zvyku vydat se okamžitě po stopách první věci, která v danou chvíli zaujme její pozornost. Obvykle to není nic nebezpečného — letící hmyz, kuře nebo jiné malé dítě. Problém nastal jenom jednou.

Ale i jednou bylo až dost.

Stalo se to přede dvěma lety. Její máma, sestra Ann, měla tehdy na starosti sběrače, kteří právě na zahradě sklízeli poslední úrodu. Zdi ještě nebyly zajištěny proti sněhovým bouřím, přestože při *la prise* jsou větry vždy nárazové a silné. Jakmile se *la prise* blíží, zesílí i poryvy větru a vzduch je ostřejší, takže to člověk pozná v kostech. Došlo k tomu právě toho dne, ale všichni měli hlavy plné práce a zoufale se snažili nasbírat co nejvíc plodin, než bude dalšího dne vyhlášeno Stvrzení. Dvouletá Edith byla společně s dalšími malými dětmi v koutě zahrady poblíž jižní brány, dost blízko ke sběračům, kteří tak na děti mohli po očku dohlížet. Ale když se k nim sestra Ann otočila zády, musela se Edith dostat z dohledu. Trvalo dobrých dvacet minut, možná déle, než si toho někdo všiml.

A pak najednou znenadání propukla *la prise*. Hučela všude kolem nás v dechberoucích poryvech větru a z nebe se snášely sněhové vločky o velikosti říčních kamenů. Skučela podél zdí, cuchala nám vlasy, zařezávala se do kůže a oslepovala nás.

Všichni pobrali, co za to ještě stálo, a schovali se, jenom Edith nebyla k nalezení. Pátrali jsme po ní, prohledali jsme každý kout pevnosti, ale sněhová vánice byla tak hustá, že bylo vidět sotva na dva kroky před sebe. A když pak přišel příkaz opevnit zdi a uzavřít brány před bouří, byla sestra Ann nepřítomná.

Vždycky jsem ji znala jako bytost, která nade vše ctí pravidla, ale toho dne jsem v jejích očích spatřila záblesk vzdoru. Klidně by se vzepřela radě a vydala se ven za brány pevnosti. Úzké rty měla stažené do tenké linky a ruce se jí trásly. Bylo to hrozné, ale ještě horší byl pohled na Toma. Tvář měl úplně bledou, oči zarudlé a plné slz. Věděl, že by jeho máma klidně riskovala trest smrti, pokud by to znamenalo alespoň malou naději najít Edith živou a zdravou, a bylo zjevné, že vůbec netuší, jak by se se ztrátou jedné nebo druhé vyrovnal.

A pak utrpení nás všech ukončil jeden strážný. Měl na starosti jižní bránu a zahlédl Edith venku, jak se tiskne v rohu, promrzlá na kost.

Sestra Manon ji nakrmila silným horkým vývarem a za dva dny z ní zase bylo to malé, živé, zvědavé dítě, které jsme všichni znali. Byla v pořádku. Všechno bylo v pořádku. A není sebemenší šance, že by si na to dnes ještě pamatovala. Nemůže si pamatovat to zoufalství ani děs.

Ale já ano.

A proto mi nevádí, když chce zůstat se mnou a vyptává se mě, jaký jsem měla den.

„Zůstaň tady,“ řeknu jí tedy. „Budu ti o tom vyprávět po večeri.“

Po její tvářičce se rozlije blažený úsměv. Přikývne a zmizí uvnitř.

Zrovna zamířím k jižní čtvrti, když si všimnu Kanea. Nachází se mimo svou čtvrť. Pomáhá nějaké ženě — snad své matce? — vyspravit sud. Rukávy u košile má vyhrnuté a já si nemůžu pomoci a chvíli se jen tak dívám na jeho holé ruce. Jsou vážně silné a zdatné. Vyděsí mě, když si uvědomím, jak se mi rozbušilo srdce.

Branou jejich čtvrti vyrazí ven malý chlapec, hádám, že je to Kaneův bratr. Přikrade se k nim blíž a Kane se usměje. Není to ten pobavený úsměv, který mi uštědřil při hovorech, tenhle je široký a upřímný. Pak chlapci naznačí, aby mu ze země podal provaz, a když se rozhlédne, zachytí můj pohled. Skloním hlavu, soustředím se na vědro a co nejrychleji spěchám ke strouze.

Hlupačko.

Sestře Manon musím předat jen poloprázdný pytlík s kořeny. Nejsem schopná z její tváře vyčíst, jestli si myslí, že jsem včera odešla dřív, než jsem svou práci dokončila, nebo jestli si říká, že tam prostě nebyl dostatek kořenů. Každopádně si ani slovem nepostěžuje. Pošle mě pro několik hrstí přesličky, která roste na pláních. Pak prohrábnu ohniště, zatímco ona chystá přesličkový odvar, který prý pomáhá zbavit tělo „*trop de l'eau*“. Pak ho zanesu rodině v západní čtvrti. Když mám splněno, vydám se k říčnímu břehu najít Toma.

Když procházím kolem, zahlédnu, že jeden z radních — bratr Jameson — stojí před obydlím bratra Stockhama. Je tam sám, žádní oddaní obdivovatelé se na něj nelepí. Jinak často stává v hloučku následovníků, kteří čekají, aby mohli naslouchat jeho kázáním.

Zaženu náznak strachu, který jsem na okamžik pocítila, stisknu čelisti a projdu kolem něj pokud možno normálním

krokem. Máme dvanáct radních, v radě byli už jejich otcové a v některých případech také dědové. Vládne mezi nimi určitá hierarchie a bratr Jameson stojí v jejím čele.

Radní musí plnit povinnosti podobně jako my ostatní, ale zdaleka jich nemají tolik. Většinu svého času rozmlouvají o záležitostech týkajících se naší osady nebo naslouchají stížnostem. Nastolují pořádek a vymínují si zákon. Dostávají ty nejlepší potraviny a také obydlí a na důkaz úcty jsou vždy oslovováni příjmením.

Není správné pohnout po majetku druhých, ale vím, že spousta lidí by dala cokoli za to, aby se mohli stát radními. Nikdo se dvakrát nehrne dělat strážného, ale kdyby měli šanci stát se členem rady, neváhali by ani minutu.

Já bych raději vyrývala kořeny celý boží den, než bych se stala jedním z nich. Ve způsobu, jakým se po pevnosti nosí, je něco samolibě nabubřelého. A Jameson na nás ostatní shlíží, jako bychom byli něco, co on musí milostivě strpět — jako na ztracené ovečky, které jsou odkázány na jeho moudrost a patrně by se jedna po druhé bezhlavě zřítily ze srázu, kdyby se o ně nestaral. Vždy káže o ctnostech, jako bychom to potřebovali neustále připomínat.

Natočí ke mně svou odulou tvář a v jeho ledově modrých očích se neobjeví ani náznak úsměvu. Uctivě mu pokývnu, skloním hlavu a pokračuji v cestě. Dostat se ven z pevnosti trvá nekonečně dlouhou dobu. Nezvedám zrak od země, dokud se nedostanu asi do poloviny strážních plání.

Mírím k řece a slunce se horce opírá do mých tmavých vlasů. Sluky si vyzobávají cestu po mělčině. Vzdálenější břeh je plný vlaštovek, které vylétávají z hnízd, vrhají se k hladině a potápějí se do vody. Všichni tihle ptáci brzy odletí —

uprchnou před *la prise*. Sleduji vyšlapanou stezku, která vede šikmo od břehu až tam, kam se přes den vodí ovce na pastvu. V tuhle roční dobu už vyjedly prakticky všechno v bezpečné vzdálenosti od pevnosti a my nemůžeme riskovat a nechávat je pást se někde dál přes noc, takže v tuhle chvíli tady nikdo není — možná předsunutá hlídka, která pátrá po bizonech, jinak nikdo.

Dívám se k vrcholům skal a představuji si pastviny, které se odtud táhnou do všech světových stran až za horizont. Jednou jsem tam nahoře byla, ale pamatuji si, že jsem se chvěla jako stepní tráva. Všechno mi připadalo nepřírozně rozlehlé a nepříjemně prázdné.

Tom na mě mává ze břehu a v ruce něco drží.

„To je kost?“ Jdu k němu blíž.

Přikývne. „Bizoní,“ odpoví mi a natáhne ke mně ruku. Kost je pokrytá bahnem. Přejedu prstem po jejím hladkém povrchu zakončeném ostrou špičkou.

„Ztracení.“

Pokrčí rameny.

„Tahle je jediná?“

„Netuším, zrovna jsem ji našel v břidlici.“

„Pojďme hledat dál.“ Vydám se dolů po břehu a snažím se šetřit svou bolavou nohu, ale když neslyším, že by šel za mnou, zastavím a otočím se.

Tom má ruce založené v bok. „Kde jsi včera byla?“

Měli jsme se potkat u řeky. Skoro každé odpoledne vyšetříme trochu volného času a strávíme ho společně. Podívám se na kost a potom se poškrábu na dlani. „Zapomněla jsem.“

Udělá několik kroků směrem ke mně, zvedne ze země kámen a hodí ho do řeky. „To ale není odpověď.“